

Redactor: MIHNEA GAFIȚA
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

Barbara Cleverly
The Last Kashmiri Rose
Copyright © 2001 by Barbara Cleverly
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii LEDA, imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-263-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLEVERLY, BARBARA

Ultimul trandafir din Cașmir / Barbara Cleverly;
trad. Iulia Arsintescu. - București: Leda, 2010
ISBN 978-973-102-263-5

I. Arsintescu, Iulia (trad.)

821.III-3I=135.1

CAPITOLUL I

Bengal, 1910

În noaptea dinaintea celei de-a șasea aniversări a ei, Midge Prentice se trezi sub plasa de țânțari și inspiră mirosurile familiare ale unei nopți indiene fierbinți. Era mirosul dulce și mucegăit al rogojinilor ude din fibre de vetiver, atârnate la ferestre și uși ca să țină departe căldura verii timpurii; era mirosul iasomiei care înconjură bungaloul; era mirosul mai greu de zoaie și bălegar, nelipsit în India. Dar în această noapte mai era ceva.

Iute și acru, mirosea a fum. Midge se ridică și se uită în jur. Pe tavanul camerei se reflecta licărul unor flăcări. Se zbātu să iasă de sub plasa pentru țânțari și coborî desculță pe pardoseală. Îl strigă pe tata, dar apoi își aduse aminte că plecase la Calcutta. O strigă pe mama, însă la chemarea ei răspunse Ayah¹.

— Hai, vino la Ayah, puiuță, spuse ea imediat. Vino repede. Nu vorbi! — și Ayah o luă în brațe. Pune-ți mâinile în jurul meu și strânge-mă tare. Foarte tare. Pune-ți picioarele

¹ Numele dat persoanei care avea grijă de copii, în India colonială.

pe ale mele și mergem împreună, așa cum mergeam când puiuța mea era micuță, iar atunci oamenii cei răi, răi de tot, n-or s-o vadă pe puiuța mea. Dacă te ascund sub *sari*, or să creadă numai că Ayah mai are un copil pe drum.

Trecu faldurile mătăsoase pe deasupra capului lui Midge și se îndreptară legănându-se spre un loc sigur. Mai merse-seră așa de multe ori — era unul dintre jocurile copilăriei. Îi spuneau „mersul elefantului cu spatele”, iar acum acest joc stângaci trebuia să-i salveze viața. Midge vedea din când în când picioarele încălțate cu sandale ale lui Ayah și-și dădea seama că și alții se agitau protectori pe lângă ele, apoi ieșiră afară. Scăpaseră din bungalow. Voci de bărbați — voci indiene — strigau răgușit, răsunau împușcături, un țipăt de femeie se curmă brusc și pe urmă vuietul flăcărilor cuprinzând stuful acoperișului deveni asurzitor.

Acum se auzea pietriș scrâșnind sub tălpi și Ayah se opri.

— Stai aici, îi spuse ea. Stai aici și nu face zgomot. Nu te mișca. Ascunde-te.

O împinse să se cuibărească după șirul de ghivece înalte, cu bougainvillea și cârciumărese.

Jumătate de milă mai încolo, la popotă, Jonno își încrucișă și descrucișă picioarele sub masă, turnându-și cu o mână ușor nesigură un pahar de porto, și trecu mai departe carafa. Se gândea — se gândea adesea — la Dolly Prentice sau, mai formal, la doamna maior Prentice. Era sigur că nu-și imaginase, că atunci când îi ținuse șalul, după dansul din sala de sport, ea chiar se lăsase pe spate și se rezemase de el, nu evident, dar perceptibil. Da, cu siguranță perceptibil. Iar el

zăbovise cu mâinile puțin umede, căci era o noapte încinsă, pe umerii ei și-i simțise parfumul cald de femeie. Ce spusese când el, luându-și inima în dinți, îi remarcase admirativ parfumul? „Chiparos.” Da, asta era — „Chiparos”.

Și asta nu fusese tot. Dansaseră, cu trupurile apropiate. Nici nu era de mirare, fiind un *pas de deux*, și ea spusese, ca din senin: „Te faci băiat mare, de-acum”. Putea să însemne orice; putea să nu însemne nimic. Dar el nu credea. În amintire, ținea trupul subțire, îmbrăcat în șifon roșu, cât de strâns îndrăzne.

Tânărul cadet din stânga lui Jonno se gândea tot la Dolly Prentice. Știa că vorbise în glumă, dar îi spusese: „Spune-mi mie ce probleme ai, tinere, și am să văd ce pot face”. Oare vorbise serios? Probabil că nu, se gândea el. Dar vorbele fuseseră însoțite de o privire lungă și sugestivă, așa că el decise, după al treilea pahar de porto, să creadă ce auzise.

Poneiul acela blestemat! Cincizeci de lire! Nu avea cincizeci de lire! Atunci, de ce-i căzuse cu tronc poneiul? Știa el prea bine de ce. Prentice îl îmboldise. „Îl iei sau îl lași. E al tău pentru cincizeci de lire, dar ține minte — are nevoie de călăreală serioasă!” Și insinuarea clară — „Prea mult, pentru unul ca tine”. Se gândea că, dacă ar fi apelat la mila lui Dolly, ea ar fi putut interveni pentru el — să-i mai lase din preț. Poate reușea să-l convingă pe soțul ei să nu profite de un ofițer tânăr și fără experiență? Nu-i plăcea să apară în postura unui băiat nevinovat și fără minte, dar și mai puțin i-ar fi plăcut să trebuiască să se împrumute din nou.

Și-apoi, Dumnezeu! Poneiul! În fundul sufletului știa că nu l-ar fi putut stăpâni. Poneiul era soi rău. Îl dăduse peste cap

pe grăjdarul lui Prentice. Cică trebuia călărit o săptămână. „Ah, la naiba”, se gândi el. „Dracu' să te ia, maior Prentice!” — și goli paharul.

Doctorul regimentului, de pe locul din fața lui, îl privea cu grijă. Se simțea întotdeauna stânjenit în compania elegantă a cavaleriștilor. Încerca să depășească sentimentul, dar nu se putea împiedica să compare splendoarea uniformelor lor gri cu argintiu cu aceea bleumarin a Serviciului Medical din India, purtată de el. Nu se gândea la Dolly Prentice. El se gândea la Prentice. Își amintea (și oare ar fi putut uita vreodată?) umilința publică de când se prezentase pentru prima dată în fața maiorului Prentice. „Spune-mi, doctore — zisese el —, cu toții murim de curiozitate: de la ce tarabă de vechituri de pe Petticoat Lane¹ ți-ai cumpărat cizmele?”

Într-adevăr, cizmele lui nu proveneau de la vreun pantofar la modă. I le făcuse un meșter de șei din Maidstone și i se păruseră destul de bune, când le încercase. Dar era dureros de conștient că, prin comparație cu cele ale ofițerilor Regimentului de Cavalerie Bateman, „Suri din Bengal”, cizmelor lui le lipsea aspectul de turnat pe picior pe care-l reușea Lobb din St. James, precizia mulată în stare să sugereze că nu ai de-a face cu nimic mai voluminos decât un ciorap de mătase.

Gândurile îi zburară spre Dolly. Dolly, cu ochii ei mari și cu amabilitatea ei promptă. Oare cum rezista să trăiască lângă un asemenea diavol? Oare cum îl suportase să se apropie de ea? Viziunea lui Dolly în brațele lui Giles Prentice îi apără în minte, nu pentru prima oară, și-l tulbură. Își imaginează

¹ Textual: „Aleea Furoului”.

fierbințeala unei nopți indiene. Își imaginează spațiul strâmt de sub o plasă de țânțari. Încercă să țină departe, dar nu reuși, imaginea mâinilor maronii, înguste, ale lui Prentice, explorând suprafața unei anatomii pe care închipuirea lui febrilă și experiența medicală își uneau forțele s-o definească. Ușor, prea ușor.

Cel mai mare în grad dintre ofițerii prezenți, maiorul Harry, se uita în jurul mesei. Ochi prea strălucitori, fețe înnegurate, discuții disparate și mărunte — nu exista nici o îndoială, când Prentice lipsea, conversația se subția și băutura curgea din belșug, să umple timpii morți. Iar Prentice lipsea. Plecase la Calcutta, pentru o discuție în urma căreia avea să fie avansat. „De ce Giles? De ce nu eu?” De data asta, nu putea avansa decât unul singur, iar acela era Prentice. Ar fi fost momentul potrivit să iasă el în față și Dumnezeu știe când urma să se mai ivească un asemenea moment.

Carierea lui chiar avea nevoie de un imbold. Iar el avea nevoie de bani. Foarte curând trebuia să trimită copiii la școală, acasă, în Anglia. Soția lui deja se plângea și el se săturase de văicăreala ei fără sfârșit: „N-am cu ce să mă îmbrac... nu avem decât un cal la trăsură... când ne vom putea cumpăra și noi mobila noastră?” Avea nevoie disperată de avansare, dar uite că avansarea o primea Prentice. Prețiosul Prentice!

Dickie Templar își cerceta și el anturajul. Așteptând să se alăture unui regiment nepalez de la granița de nord-vest, se bucura că nu fusese desemnat să rămână alături de cavaleriștii din Regimentul Bateman. Considera că, deși se bucurau de un trecut strălucit (fuseseră eroii Rebeliunii indiene), se

culcaseră prea multă vreme pe propriii lauri, iar perspectivele lor de promovare nu se vedeau prea bune. Cât despre ofițeri — îl plictiseau. Mai mult decât atât, i se păreau chiar respingători. Sătul de compania lor, se ridică de la masă și se îndreptă spre latrină, unde cu dificultate își descheie nasturii pantalonilor strâmți purtați la popotă și-și îndreptă jetul la întâmplare, în întuneric.

Era o încăpere înghesuită și puturoasă. Cu mâna liberă, împinse fereastra să se deschidă și imediat auzi un zgomot neobișnuit. Zgomotul neobișnuit părea să crească și apoi — departe — ce-a fost asta? O împușcătură. Apoi altă împușcătură. Încheindu-se din nou la nasturi, se ridică pe vârfuri și se uită pe fereastră. O flacără galbenă începea să se ridice peste unul dintre bungalouri, cam la jumătate de milă, după câte își dădea seama. Un foc? Da, era un foc, acum ajungea și mirosul de fum. Un foc în zona bungalourilor? Probabil nimic important. Nimeni altcineva nu părea să-și fi dat seama, din câte vedea, revenind grăbit în sala de mese.

— Arde ceva! spuse el. Pe urmă repetă: Arde ceva în zona bungalourilor!

Cei cinci ofițeri „Suri” galopară ușor unul lângă altul spre locul incendiului. Se învârtiră zornăind din pintoni și cercetară consternați ruina casei lui Prentice. Le ieși în față o siluetă îmbrăcată într-o haină stacojie în neorânduială, cu piepții albi ai cămășii acum înnegriți. Fireturile argintii de la rever dovedeau că era ofițer de pompieri, pesemne de serviciu. Patru soldați britanici, probabil pichetul de pompieri, manevrau brațele pompei de intervenție, iar alți doi îndreptau jetul

de apă spre ruine. Alții, cu fețele acoperite, încercau zadarnic să se apropie. Câțiva infanteriști asistau și ei.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă maiorul Harry.

— Dezastru! Un dezastru complet! veni răspunsul. Ne-am străduit din răspuțeri, dar a fost prea târziu. Blestemata de pompă! La fel de folositoare ca un pistol cu apă! Am organizat un lanț de găleți, dar am fost prea puțini și am ajuns prea târziu.

— Prea târziu ca să salvați bungaloul!

— La naiba cu bungaloul! Prea târziu să le salvăm pe Dolly și Midge Prentice.

— Dar au plecat la Calcutta cu Giles! Întotdeauna le ia cu el!

— Nu și de data asta, acum nu le-a luat! Măine-i aniversarea lui Midge — Dolly a rămas acasă cu ea, pentru petrecere. Doamne, Dumnezeu! Fetele mele trebuiau să vină și ele. Își trecu peste obraz mâna înnegrită de funingine și plină de sânge. Trebuiau să vină și ele aici, spuse din nou bărbatul. Nici urmă de Midge sau de mama ei... probabil că sunt înăuntru... ce-a mai rămas... Imediat ce se răcește destul cât să intre oamenii, mergem să le căutăm trupurile. Isuse! Și Prentice e plecat! Un dezastru!

— Dar cine dracu'...

— Bandiții indieni... credem c-au fost bandiții indieni. Drogați, fără îndoială — burdușiți de ierburi, ca să-și facă curaj. Să nu-i oprească nimic. Așa se întâmplă. Prentice i-a hăituit din sat în sat și acum au venit după el. Probabil că n-au știut că-i plecat... Sau poate tocmai pentru c-au știut prea bine! Au alungat toți servitorii, ori au fugit ei. Nu-i nici unul

pe-aici. Ne întoarcem de dimineată, când vom putea intra, și atunci vom ști mai multe.

Dickie Templar auzise destul. Se întoarse și se cufundă în întuneric, să-și ascundă durerea. Se opri, înlemnit. I se păruse că auzea un plânset slab.

Din spatele unui șir de ghivece înalte, ca o stafie, își făcu apariția Midge Prentice, cu groaza întipărită pe chip, strângându-și convulsiv în pumnul mic poala cămășii de noapte. Dickie îngenunche și o luă în brațe, suspinând, sărutându-i obrăjorii și lipind-o de pieptul lui, în timp ce murmură dezmierdări copilărești.

— Ai scăpat! spuse el în cele din urmă. Ai scăpat! Unde-i mama?

Drept răspuns, fetița arătă cu degetul spre ruinele arzând mocnit ale casei.

CAPITOLUL 2

Calcutta, 1922

Comandantul Joseph Sandilands, de la Poliția Metropolitană, era încântat că se întorcea, în sfârșit, acasă. Încântat că, până la urmă, cele șase luni de detașare pe lângă Poliția din Bengal ajunseseră la sfârșit.

Se săturase de India. Se săturase de căldură. Se săturase de mirosuri.

Deși cartierul East End, groapa de gunoi a Londrei, nu-i era deloc străin, nu putea cu nici un chip să accepte sărăcia din jur. Iar formalitățile sociale de la Calcutta continuau să-i displacă. În calitate de polițist londonez, statutul lui în scortoasa atmosferă a capitalei Bengalului fusese unul cel puțin echivoc. Numărase zilele până când avea să vină vremea să împacheteze, să-și ia rămas-bun și să plece, însă până și această plăcere îi fusese interzisă: ordonanța desemnată la sosire făcuse bagajele în locul lui. Dar, una peste alta, totul se terminase și a doua zi urma să plece.

Se îndreptă pentru ultima oară — spera sincer să fie pentru ultima oară — spre biroul lui. Pentru ultima oară blestemă ventilatorul electric care nu funcționa. Pentru